

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Sáu, ngày 02/02/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 24

Phật dạy hàng phật tử yêu thương chúng sanh vô điều kiện, làm tất cả mọi việc lợi ích cho họ nhưng quan trọng phải dẫn dắt họ đến với pháp môn niệm Phật. Pháp môn này thù thắng đến mức trên từ Đẳng Giác Bồ Tát – bậc Bồ Tát chỉ còn một bước là thành Phật, và dưới đến chúng sanh địa ngục, một khi phát tâm tu học chân thật thì ngay một đời thành tựu.

Hòa Thượng nói: ***“Phật dạy chúng ta dùng tâm Từ Bi hay tâm “vô duyên đại từ”, hi vọng chúng ta làm đến được yêu thương chúng sanh vô điều kiện, tận tâm tận lực giúp họ thành Phật.”***

Tâm Từ Bi là tâm thanh tịnh, bình đẳng, chính là tâm “*Vô duyên Đại Từ*”. Trong tâm “*Vô duyên Đại Từ*” chứa đựng sự thanh tịnh, bình đẳng. Tâm “*Vô duyên Đại Từ*” là tâm Từ Bi không vì một duyên cớ nào hoặc vì tiền hay danh lợi mà khởi lên, hoàn toàn chỉ làm sao giúp ích chúng sanh.

Lời dạy của Hòa Thượng muốn cho chúng ta hiểu rằng không chỉ giúp người thoát nghèo, xây dựng một đời sống hạnh phúc là đủ, là đã lớn lao. Những việc làm lợi ích chúng sanh chỉ là phương tiện giúp chúng sanh dần đến thành Phật. Một khi chúng sanh thành Phật thì họ mới hoàn toàn không còn khổ đau. Giúp chúng sanh thành Phật mới là Đại Từ Đại Bi.

Thế gian có câu: *“không cho con cá mà cho cần câu”* nghĩa là giúp người giải quyết đói nghèo triệt để. Tuy nhiên, việc này vẫn chưa phải tâm Phật mà giúp chúng sanh vĩnh viễn không còn khổ đau, ràng buộc bởi kiếp con người mới đúng là tâm Đại Từ Đại Bi. Đi làm từ thiện, phát vài trăm phần quà không phải là Đại Từ Đại Bi. Đó chỉ là việc tửn tử. Đại Từ Đại Bi là vô điều kiện thương yêu giúp đỡ chúng sanh thẳng đến thành Phật.

Việc giúp ích xã hội cộng đồng là việc quá tốt nhưng chưa phải Đại Từ Đại Bi. Hãy vô điều kiện giúp ích chúng sanh khiến chúng sanh ngưỡng mộ rồi nỗ lực hướng đến chúng ta mà học tập và làm theo lời dạy và chuẩn mực của Phật Bồ Tát Thánh Hiền. Có thể bắt đầu từ những việc nhỏ nhưng đạt đến được *“tác sự tác phạm”* tức là trở thành tấm gương tốt cho đại chúng thì mới xứng đáng thân là đệ tử của Phật.

Dĩ nhiên, giúp ích chúng sanh phải bắt đầu từ việc giải quyết nỗi khổ hiện tại như cơm áo gạo tiền, các việc gia đình. Nhưng nếu chỉ dừng lại như vậy thì chưa đủ, chỉ là phương tiện nhất thời, mà còn cần phải giúp họ vượt thoát khỏi khổ đau của kiếp con người. Trong quá trình đó không thể cảm tình dụng sự. Có nhiều người khi làm các việc phương tiện thì cứ tự cho mình là tốt, thế nhưng thực tế thì chưa đủ, vẫn còn cách xa so với tiêu chuẩn của Phật Bồ Tát Thánh Hiền.

Cho nên Hòa Thượng nói chúng ta làm tất cả mọi việc lợi ích chúng sanh, nhưng quan trọng phải đem pháp môn niệm Phật giới thiệu cho họ: **“Chỉ có pháp môn niệm Phật là phương tiện tối thắng, mau chóng ổn định. Người chân thật phát tâm tu học, trên từ Đẳng Giác Bồ Tát và bên dưới đến chúng sanh địa ngục, ở ngay trong một đời đều có thể viên mãn thành tựu.**

“Cho nên chúng ta phải tận tâm tận lực mà hoằng dương để giúp chúng sanh lý giải tu học pháp môn này. Đây chính là tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng, tâm Đại Từ Bi”. Từ đây, chúng ta biết những việc chúng ta đang làm chưa phải là Đại Từ Bi. Người chưa ngoan hiền, chưa hiếu kính thì chúng ta giúp họ ngoan hiền, hiếu kính. Đó vẫn chưa phải là bậc nhất. Hòa Thượng nói giúp chúng sanh không còn lây dây mãi nỗi khổ kiếp người thì đó mới là Đại Từ Bi.

Thực tế, có người hiểu sai hoặc hiểu chưa tới. Họ tưởng rằng chỉ cần làm các công tác từ thiện xã hội như đổi thì biếu cơm, lạnh thì biếu áo ấm. Thực ra việc làm đó chưa đầy đủ theo cách của nhà Phật. Hòa Thượng chỉ dạy là phải vô điều kiện tận tâm tận lực giúp ích chúng sanh, đặc biệt giới thiệu pháp môn niệm Phật cho họ.

Nhiều lần về Tổ Đình Phước Hậu, chúng tôi đều thỉnh mời Thầy trụ trì giảng pháp cho chúng ta, chủ đề khi thì về việc vãng sanh của các quý Thầy hay thân mẫu của có Hòa Thượng trụ trì Tổ đình trước đây, khi thì về niềm tin Tịnh Độ để khẳng định pháp môn Tịnh Độ không nguy tạo mà được Thích Ca Mâu Ni Phật đã từng nhắc đến 200 lần trên các bộ Kinh. Hằng ngày nếu chúng ta không niệm Phật thì chúng ta sẽ niệm tiền, niệm phiền não vọng tưởng. Vậy thì niệm Phật giúp chúng ta giữ được tâm an tịnh nên pháp niệm Phật không mê tín, không nguy tạo như lời nói của nhiều người.

Nỗ lực trên cho thấy chúng ta đâu chỉ làm về giáo dục không đâu. Họ mới nhìn sơ qua thì liền bảo chúng ta xen tạp. Tại Tổ Đình, dự kiến 16/giêng tới chúng ta sẽ khai giảng lớp Kỹ Năng Sống với gần 200 em học sinh. Chúng ta đã cho in 200 chiếc áo cờ đỏ sao vàng trên nền vải cotton phát cho các em. Để có thể tổ chức lớp học này, có thể dẫn dắt người đến với đạo, đến với chuẩn mực của Thánh Hiền Bồ Tát Phật thì phải thế nào? Hư tình giả ý có làm được không? Chúng tôi muốn nói ra để mọi người thấy cách thức tận tâm tận lực là như thế nào!

Tổ Đình là nơi bao đời quý Thầy chân tu miên mật, đã vãng sanh cho nên để được Thầy trụ trì tin tưởng là việc làm không phải dễ. Ngài nhìn mình là con người trần tục,

mà người trần tục thì lúc nào cũng mưu cầu lợi ích riêng, hiếm có chuyện tận tâm tận lực hy sinh phụng hiến. Bằng những hành động cụ thể từ xa đến gần, trong suốt 10 năm qua, chúng tôi đã chứng minh cho Thầy trụ trì thấy tâm của mình. Thầy trụ trì cũng rất hoan hỉ mong muốn chúng ta tiếp tục tổ chức Lễ Vía Phật A Di Đà vào năm tới.

Sáng nay trước khi lên lớp, chúng tôi đã ngâm nếp, ngâm đỗ, xay lá dứa chuẩn bị gói bánh vì chúng tôi nghĩ đến ngày truyền thống dân tộc, ngày tiền ông công ông táo về trời 23/chạp. Mọi người chỉ cần dắt xe ra siêu thị là có đầy một xe hàng hóa nhưng nếu mình có thể tự làm ra sản phẩm để cúng dường nhân ngày này và biếu tặng mọi nơi thì đã có nét khác biệt. Ông bà tổ tiên cũng nghĩ mình là người con hiếu thảo. Cúng dường sản phẩm từ chính sức lao động tận tâm tận lực của mình cũng là việc làm lợi ích chúng sanh và đó chính là Phật pháp.

Bài học hôm trước Hòa Thượng nói thân là đệ tử Phật phải vì thế gian mà nỗ lực, tận tâm tận lực mà làm nhưng không dính mắc vào đó. Hiểu rộng hơn là học trò của Thánh Hiền, của Bác Hồ, thì phải hướng đến Thánh Hiền, đến Bác Hồ để nỗ lực mà làm theo lời dạy. Chúng ta làm mọi việc vì từ bi xuất phương tiện, phương tiện để giúp ích chúng sanh mà tâm luôn thanh tịnh không dính mắc, giữ được một câu A Di Đà Phật niệm đến cùng thì, theo Hòa Thượng, đời này sẽ được cứu.

Hòa Thượng lại dạy nếu chúng ta có duyên với chúng sanh thì tích cực vì chúng sanh mà lo nghĩ, đừng dùng tâm ích kỷ hẹp hòi. Chúng tôi từng cảm động khi một chú học trò cung kính tha thiết muốn chúng tôi mở trường, mang Đệ Tử Quy đến quê hương Nghệ An. Chúng tôi đã thông báo một vài người ở Vinh nhưng họ nói một cách phũ phàng: *“Không làm được, không có năng lực”*.

Đáng lẽ ra họ nên có lời nói động viên như: *“Nên cố gắng, chúng tôi có thể đứng bên ngoài hỗ trợ”* thì sẽ làm người phát tâm không còn bơ vơ và thất vọng vào sự phát triển. Câu trả lời của họ khiến chúng tôi khởi quyết tâm đến Nghệ An để tri ân bác. Đặc biệt khi chúng tôi được nghe câu chuyện kể về Bác bị rơi xuống biển và may mắn Bác đã chụp lấy dây cáp tàu thì chúng tôi quyết tâm sẽ làm tất cả mọi việc ở Nghệ An.

Hiện tại nơi đây đã hình thành hai ngôi trường: Kid Smile và Trần Đại Nghĩa, thu hút nhân sự hoàn toàn mới chưa từng học Phật và chuẩn mực Thánh Hiền. Thế nhưng họ thực hành tốt hơn nhiều người học lâu năm. Các cô giáo ở nơi đây thân hình nhỏ bé mà nhiều năm qua tận tâm với trường, chưa một ai bỏ nghề mà vẫn hăng say làm việc. Đây mới chân thật là tâm hy sinh phụng hiến, chí công vô tư.

Hiện tại hoạt động học tập, gắn kết với mọi nơi, với mọi người từ hai ngôi trường rất tuyệt vời. Đúng như ước nguyện ban đầu của mình là đến Nghệ An để tri ân Bác. Nếu không có tấm lòng tri ân thì không thể làm được. Cho nên khởi điểm ban đầu vô cùng quan trọng, đôi khi chỉ vì một lời nói mà làm người ta thui chột tâm ban đầu. Nhân quả này không nhỏ.

Hòa Thượng nói mình có cơ duyên hy sinh phụng hiến mà mình không làm thì tâm mình nhỏ bé. Cho dù mình niệm Phật có tốt hơn thì Thế Giới Tây Phương Cực Lạc không dành cho người có tâm nhỏ bé đó. Hòa Thượng nói trong thời đại này hãy nên giới thiệu hoặc làm hình thức nào đó để chúng sanh nhận biết Phật pháp chân chánh. Chân chánh phải là làm mọi việc hoàn toàn vô ngã, vị tha, hoàn toàn quên mình vì người. Còn nếu vì mình mà quên mọi người hay vì bá đồ của mình mà cúng tận tụy thì đó không phải là Phật pháp chân chánh.

Trước đây Hòa Thượng nói Phật pháp chân chánh không bao giờ nhắc đến tiền. Chúng tôi đã giật mình và e dè khi dịch nhưng sau đó chúng tôi vẫn quyết định phổ biến câu nói này. Từ ngày chúng tôi học theo Hòa Thượng đến nay, mọi người đưa tiền cho chúng tôi còn khó chứ chúng tôi không bao giờ đi quyên góp, thậm chí nếu mọi người đưa tiền cho chúng tôi là ngay tức thời chúng tôi nghĩ đến việc phải làm điều gì đó lợi ích cho chúng sanh.

Hôm trước chúng tôi chuyên tiền cho một huynh đệ, khi chuyển xong lần đầu tiên chúng tôi cảm thấy không đủ liền chuyển tiếp lần hai nhưng chú ấy nói vừa được một anh cho. Chúng tôi liền nói với chú ấy rằng anh đó cũng không có tiền, anh ta vừa được tặng thì liền chuyển cho chú đấy. Ngay câu chuyện nhỏ nhỏ như vậy thôi cũng rất khó làm!

Đây chính là chân thật tạo phước. Hòa Thượng nói ngay đến tiện nghi ít ỏi của mình, mình không thọ dụng và tùy tiện lãng phí mà còn để dành tiện nghi ít ỏi đó cho người khác. Đây là việc khó làm. Tâm Từ Bi ngay ở chỗ này mới sanh khởi, chứ không phải có tiền rải khắp nơi là có tâm Từ Bi, không khéo lại rơi vào tâm hư danh./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!